

Dkujko sawosta w swojich tužnych myšlach a w płakańu, myšlafcho ſe na swoju lubu maſch a dopomně ſe, až wona w ſwojej tužnje pſcheze ſjarliž ſebe ſpiwaſcho. Won to něto tež zhyńaſcho.

ſo huſpiwańu ſjarliža bu won wele wjaſoſſchy, chojžaſcho a roſglědowaſcho ſe po gore. Pſchiže doſoj a huphta jamu; welifa něběſcho, weto paſ welifa doſcž, až možaſcho we nej bydlifch. Won ſebe to město hobglěda a to ſdaſcho ſe welgin godne. Za gora ſ teju jamu běſcho ſama ſa ſe a běſcho ſlěſy welgin napschiſka taſ až wot ſlědka nihten ſ nej ſnamožaſcho, a aby wot přědka tež nihten ſ ſnomu pſchiſch ſnamogſ, ſchěſcho won tam wěrbow naſajžaſch. Dužy běſcho wele taſich ſrow wižek, kaž pla naſ wěrbu roſtu a won ſe myšlafcho, až budu taſe ſrě nejſtěrej ſe ſaſořenifch a nejmalſněj roſcž. Tuž chopi ned te bomki pſcheſajžowaſch. Doſulž paſ žedneje ſopaty abo motyſki němějaſcho, dejaſcho je ſ palzami hu- grěbaſch a potom ſaſej ſ palzami žěry ryſch, a je ſajžaſch. To něběſcho maſſne žělańe. Žen ſe nachyli ſ wjazoru a won běſcho lěbda ſchěſcž taſich bomkow pſcheſajžik; a pſchi žělańu a gańańu běſcho hugłodnuſ. Won woſtawi togodla ſwojo žělo, žěſcho ſ morju, lěž něby ſaſej něſotare haſtry ſ wjazeri namakaſ, ale doſulž běſcho mořſka polejniza, ſenamaka žednych.

Michaſ: „Žo to jo mořſka polejniza?“

Bjarnat: To jo, gduž w morju woda pſchiběra abo roſcžo. Morjo ma ſe taſ žiwńe, až woda we ſnom kuždy žen dwojzy pſchiběra a dwojzy woteběra abo roſcžo a